

Kundskab, at et Brev ikke er besørget, desto større er den deraf flydende Fordeel for de Paa-gjældende.

Den Omstændighed, at man som Følge af denne Ordning i nogle Tilfælde maa aabne Brevet, har efter Finantsministeriets Mening ikke en saadan Betydning, at man derfor bør lade bemeldte Ordning falde og derved give Slip paa de dermed forbundne Fordele, tilmed naar henføres til, at Brevaabningen kun finder Sted som hyerste Middel for at erholde Kundskab om Affenderens Navn, og selvfølgelig vilde blive foretagen under den strengeste Control af enkelte dertil særlig beskikkede Personer, der forinden maatte have afgivet edelig Forsikkring om den dybeste Hemmeligholdelse af, hvad de paa denne Maade fik Kundskab om. Det skal endnu bemærkes, at det bestandig vil staae i enhver Brevskrivers Magt selv at forebygge, at hans Breve blive aabnede, saafom ved at skrive sit Navn bagpaa Brevet, eller paa anden lignende Maade.

Da den paatænkte Systemforandring blandt Andet ogsaa væsentlig tilsigter at hidføre en større Hurtighed i Brevenes eventuelle Tilbagesendelse til Affenderne, maa den nu for Tiden anordnede Rigtighed af 14 Dage paa Ankomststedet hetydelig forkortes for almindelige Breve, der formeentlig bør tilbageendes, saafuort det trods al anvendt Umage ikke er muligt at faae dem besørge og der ikke længere er nogen Sandsynlighed for, at hyerligere Bestræbelser vilde føre til noget Resultat.

Ganste at opgive Brevenes Tilbagesendelse fra Posthuset paa Ankomststedet til Posthuset paa Afgangstedet vil imidlertid ikke være tilraadeligt, endstjøndt denne Tilbagesendelse, som ovenanført, i alt Fald i Frankrig og Belgien ikke finder Sted. — Uagtet Finantsministeriet, som alt bemærket, ikke nærer nogensomhelst Betænkelighed ved at foreslaae den omhandlede Brevaabning indført her i Landet, maa man dog paa den anden Side holde for, at denne Foranstaltning kun bør iværksættes, naar alle andre Midler til at faae Brevene anbragte ere udtømte, og der er dog steds endnu en Mulighed for, at Posthuset paa Affendestedet af et Brevs Haandskrift, Segl eller andre andre kjendtegn kan udfinde dets Affender, hvem det da, ved Bibeholdelse af den her nævnte Tilbagesendelse, kan blive tilstillet, uden at man behøver at tye til den Udvei, at aabne det. Noget Forsinkelte af Betydning vil ved de nuværende hurtige Postgange ikke derved kunne foranlediges, da der ikke ved et Brevs Tilbagekomst til Afgangstedet skal være Tale om her at foranstalte nye Undersøgelser, Fremlysninger eller Bekjendtgjørelser, men kun om at forsøge, hvorvidt det ved den blotte Intuition skulde kunne lykkes Posthuset at udfinde Affenderen, hvorefter det, naar dette ikke viser sig at være Tilfældet, vilde være at indsende til Abning.

Naar Brevaabningen blev indført, vilde den nu anordnede maanedlige Bekjendtgjørelse af de til Afgangstedet retournerede Breve ganske kunne bortfalde. Der vil da kun blive Spørgsmaal om her i Staden at udstede Bekjendtgjørelse om, hvilke Breve det, efter at Brevaabningen har fundet Sted, ikke har viist sig muligt at besørge. Saavidt bekjendt, finder en saadan Bekjendtgjørelse ikke Sted i noget af de Lande, hvor Brevaabningen er etableret; her i Landet turde det imidlertid, paa Grund af de mindre locale Forhold, være hensigtsmæssigt at følge en anden Fremgangsmaade, og man har da tænkt sig, at Bekjendtgjørelsen maaskee passende kunde udledes for Breve for hele Landet i den „Berlingste Tidende“ en bestemt Dag i Ugen.

Ved Postregnskabsvæsenets Overgang til Generalbeciforattet for Postvæsenets Regnskabs-sager overtog sidstnævnte Institution ogsaa den indtil da i Generalpostamtet (Generalpostdirektoratet) foretagne, ved Plakat af 10de Marts 1800 paabudne aarlige Abning af de ubesørge Breve, og der er ikke siden indtraadt nogen Forandring i dette Forhold, hvortil der ei heller var Anledning, saalænge de ubesørge Breve maatte betragtes som Udgiftsbilag til de locale Postregnskaber.